

Hajmáskér 2005.09.18.

2005. September 03.

Mennyei Édes Atyánk, szólj hozzánk. Szólj akkor is, ha mi nem hallunk meg Téged, légy velünk akkor is, ha néha nem jut el a világ zajában a Te akaratod a mi szívünkhöz, a mi lelkünkhöz, a mi elménkhez. Kérünk, Mennyei Édes Atyánk, tekints miránk, add nekünk a Te lelkedet, add a Te igédet, hogy szóljon, megérintsen, átformálja életünket, hogy lehessünk általa erősebbek, többek, hűségesebbek és jobbak. Hogy ebben a világban ne önmagunkat valósítsuk meg, hanem a Te akaratodat, s hogy általa lehessünk példává az utánunk jövőknek, s hogy követhessük méltón eleink hagyományait. Ámen.

Így szól Istennek Igéje Sámuel 1. könyvéből a 3. résznek az 1. és a 9. verséből:

Az ifjú Sámuel pedig az Úr szolgája volt Éli felügyelete alatt. Abban az időben ritkaság volt az Úr igéje, nem volt gyakran látomás. Azért ezt mondta Éli Sámuelnek: Menj, fekjüdj le, és ha újból szólít, ezt mondd: Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád. Sámuel elment és lefeküdt a helyére.

Eddig Istennek írott igéje.

Kedves testvéreim, az én szívemnek különösen kedves ez a bibliai hely, ez a bibliai szakasz, és nem csak azért, mert folyamatos aktualitásáról nap mint nap meggyőződhetek, hanem mert személyesen engem is nagyon erősen megrázott, megszólított tizenéves koromban az ifjú Sámuel története, s éveken keresztül, ha tőlem megkérdezték, hogy melyik a református énekeskönyvből a kedvenc énekem, akkor azonnal az 512-est mondtam, hogy "Szólj, szólj hozzám, Uram, mert szolgád hallja szódat." És ma is úgy érzem, és úgy próbálok élni az életemet, végezni az én lelkipásztori szolgálatomat, a prédikációt, hogy minél inkább az Isten szóljon, s amit én Tőle meghallok, azt adjam át nektek. Persze tulajdonképpen nincs ebben semmi különös, hiszen nem más ez, mint minden keresztyén embernek a legalapvetőbb kötelessége. Mégis, időről időre nagy nagy szükség van olyan emberekre, akik ezt megteszik, bármi áron, s nem azzal törődnek, hogy mit mondanak az emberek, hanem, hogy mit szól az Úr. Persze, most elsősorban, és kezdjük a történetet, Sámuellel kell foglalkozni. Egy ifjúval, aki tizenéves fiúként már templomi szolgálatra van rendelve, és egy Éli nevezetű pap, a zsidók főpapjának a keze alatt próbálja megtanulni mindazt a tudományt, azt a tudást, hogy hogyan lehet valaki templomszolga, hogyan lehet valaki pap. És minden bizonnyal az ifjú Sámuel végzi a dolgát, jól végezheti, hiszen benn alhat a templomban, olyan helyen, hogy közel van a szövetség ládájához, nem utasítják ki, nem lökik félre. Ez az ifjú ember tanulja, hogy mi a technikája annak, hogy valaki jó papja legyen az Istennek. De maga a Biblia írója is leírja, hogy ebben az időben ritka volt az Úr Igéje, és nem volt gyakran látomása az embernek. Mit jelent ez? Azt, hogy egy olyan korban vállalt Sámuel lelkészi szolgálatot, olyan korban lett ő templomszolga, kezdte el a papi hivatás felé vezető utat, amikor az emberek nem az Istenre figyeltek, hanem esetleg bölcselkedtek, esetleg megszokásszerűen végeztek bizonyos vallásos rítusokat, de nem az Istenre figyelve, hanem arra a hagyományra, arra a történetiségre, amit a Tórában Mózes eléjük leírt, végezték a dolgot, mintegy megszokásból, kötelességszerűen, már-már monoton módon. És ebben az időben a templomban egy fiatal embert megszólított az Isten. Nem a főpapot, nem a körülötte lévő talán több más egyházi személyt, hanem ezt a fiút. Azt az embert, aki nem is tudta, hogy miről van szó. Hiszen ott fekszik, nem látott soha, nem tapasztalt még olyan soha, hogy valakinek látomása lett volna, eszébe se jut, hogy az Isten szólíthatná meg őt, és hallja, hogy Sámuel!, Sámuel!. Felugrik, és elmegy a főpaphoz háromszor egymás után. Háromszor egymás után kéri Élit, hogy mondjad már meg, mit akarsz tőlem, miért szólítottál. A templomi embernek, az Isten szolgájának eszébe sem jut, hogy az Isten szólalt meg. Sőt, Éli, az öreg, a tapasztalt főpap csak a harmadik ilyen megszólítás után ébred rá, hogy lehetséges, hogy az Isten szólalt meg.

Kedves testvéreim, érzitek ennek a kornak a tragédiáját? Az Isten választott népe, annak papjai szinte vakok és süketek, és egy fiatal gyerek kell hozzá, hogy őrajta keresztül megszólalhatson az Istennek igéje. Egy olyan fiatal gyerek, akinek nincs istenélménye, nincs egyházélménye, akinek fogalma nincs arról, hogy milyennek kell lennie egy látomásnak, aki előtt nincsenek példák, aki egyetlen egy dolgot csinál: ő hallja az Istent, hallja azt, amit Éli nem hall, amit egyetlen egy ember se hall a templom körül. Azt, hogy valaki őt nevének nevezi. Az Isten azt mondja neki, hogy Sámuel! Sámuel!, és ennek az öreg főpapnak, ennek egyszer csak eszébe jut, hogy mi van, ha a gyermek kiválasztott? Persze nem foglalkozik vele túl sokat, azt mondja neki, hogy jó, ha legközelebb hallod, akkor válaszolj, Szólj, szólj

hozzám Uram, mert szolgád hallja szódat, vagy szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád. Igen ám, de ezek a mondatok, és különösen annak a fényében, amit a legelső mondat leír, hogy ritka a jelenés, ritka a látomás, ritkán találkoznak az emberek az Isten igéjével, mégiscsak sok mindent előrejelez. Először is azt, hogy Isten nem hagyta el az ő népét, még akkor sem, amikor a papjai nem hittek az Ő szavában, amikor nem keresték, vagy tán nem érdemelték meg, hogy szóljon hozzájuk. Akkor keresett egy gyermeket, egy fiataalt, akit meg lehetett szólítani. És újból kezdte, a kiszáradt faágakat nem lenyeste, hanem a töből egy új hajtást indított. Ez a Sámuel, aki rendelkezett az Istenre rácsodálkozó, az Istent megtapasztaló, az Istenben örvendező embernek minden tulajdonságával, ez lett az, aki üzenetet vitt Élinek: nem hagytalak el benneteket. Nem szólok hozzátok, és nem beszélgetek veletek, mert nem érdemlitek meg, vagy mert nincs mondanivalóm nektek, de vannak utánaatok jövők, van egy következő személy, egy következő nemzedék, akik által újra meg fogok mutatkozni. Nem véletlen, hogy Éli nyugodtan hajtja álmra a fejét, tudja, Istennek a gyermekkel van közös ügye, és nem övele. És milyen érdekes, hogy nincs meg benne az az önzés, az a góg, hogy mit gondol ez a kis taknyos gyerek, hogy övele beszélget az Isten, nem próbálja félrevezetni, nem próbálja eltagadni előle, nem próbálja meg manipulálni, hogy ne hallja meg az Isten szavát, sőt, visszaküldi a csöndességbe. Visszaküldi a templomba: fekjűd vissza, fiam, ahol téged keresett az Isten egyszer, kétszer, háromszor, meg fog keresni négyszer is, csak tudd, mi a feladatod. Válaszolj az Isten hívó szavára.

Olyan furcsa, hogy úgy beszélek erről, mintha megtörtént volna, és nem úgy, mintha éppen történne. Úgy beszélünk, minthogyha ennek csak egyszer lett volna meg a létjogosultsága a történelemben. Pedig, ha belegondolunk, az, ami megtörtént Élivel, az történt meg Pállal, egyszer csak hallani kezdte az Istent, érezni kezdte a kiválasztottságát, ez történt akár Assisi Ferencsel vagy Lutherrel, a reformátorokkal, őseinkkel, s ennek kell hogy történjen ma is. Igen ám, de mi, akik látjuk ezt, akik ismerjük a több ezer-éves összefüggéseket, szükséges, hogy ugyanolyan bölcssek legyünk, mint ez az Éli volt. Vagy szükséges, hogy ki tudjuk mondani éppen azokat a szavakat, ha éppen az adott pillanatban mi vagyunk a kiválasztottak, hogy Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád. Én úgy érzem, hogy ennek a 21. századnak a legnagyobb csapdája a számunkra az, hogy nem halljuk meg az Isten szavát, vagy ha meghalljuk, nem tudjuk, hogy mit válaszoljunk rá, egyáltalán akarunk-e válaszolni, és ha azt látjuk egy másik emberen, hogy ő véletlenül hallaná, akkor fölhangosítjuk a rádiót, vagy rázúdítjuk mindenféle dolgunknak ezer özőnét, csak hogy ha már mi nem halljuk, akkor őneki se jusson belőle semmi. Vagy ha mégis kiállna egy vagy kettő vagy három vagy sok, hogy ők hallják, ők értik, ők tudják, ők át akarják adni, akkor mi bölcsőbbek akarunk lenni, és azt mondjuk, hogy nem érdekel bennünk.

Abban az időben, amikor Sámuel elhívását kapta, ritkaság volt az Úr igéje. Abban az időben, amelyben élünk, kedves testvéreim, ritkaság az Úr igéje. Hiába szól vasárnapról vasárnapra, az emberek nagy többsége számára ritkaság. Ritka ajándék az, hogy akár egy prédikáció, akár egy novella, egy film, vagy akár egy szellőfuvallat által érezhessék azt, hogy az Isten közölni akar most velük valamit. Ma is ritkaság az Úr igéje. És ma is bizony csak a kiválasztottak hallják az ő szavát. Ugyanúgy, mint akkor. Hiába volt Éli papja az Istennek, és öregedett meg ebben a papságban. Hiába volt ezer másik papja is, és ezer másik temploma is abban az időben a zsidóságnak, egyet választott ki közülük az Isten: Sámuel. Őt megszólította, nevéen nevezve, kijelentve az ifjú felé, hogy fontos vagy nekem, szeretlek téged, te vagy az én gyermekem, téged jelöltelek ki nagy feladatokra, veled fogok eztán beszélgetni, s neked kell azután továbbadni mindazt, amit tőlem hallottál. És ennek a gyerekeknek kellett a későbbiekben Izrael sok-sok terhét elhordoznia, az Isten bölcsességét átadni számukra. Igen ám, de az akkori Izrael bölcsessége nem rejtezett másban, minthogy el tudták fogadni azt, hogy Isten akarata az ifjú által fog megnyilvánulni közöttük. Nem az ő bölcsességük, nem a tradíció, nem a történelmi hagyományok, nem is a kiválasztott, mármint általuk kiválasztott vezető, Éli által, nem rangidő, nem ész, nem bölcsesség, hanem az Isten által vezérelt ifjú lesz az, aki új utat fog mutatni Izraelnek. Kedves testvéreim, bár meglenne bennünk is ez a bölcsesség. Hogy hinni tudjunk egymásnak. Meg tudjuk látni azt, hogyha valaki által megszólal közöttünk az Isten. De az esetek többségében, be kell, hogy valljam, hogy ebben a világban magunk körül többnyire csak azzal találkozunk, hogyha hirdetik az Isten Igéje, hogyha megszólal a Szentírás szava, akkor emberi bölcselkedésekkel akarunk rá válaszolni. Mi meg akarjuk magyarázni, hogy mit miért teszünk. Minthogyha a legfontosabb dolgunk az lenne, hogy meggyőzzük az Istent a saját igazunkról. Nem ez a feladatunk, nem tudjuk Őt meggyőzni, mert Vele szemben nincs igazunk. És ezt végre meg kellene érteni. És azért választotta ki talán pont Isten ezt a gyermek Sámuel, mert ő nem a saját igazát akarta védeni. Biztos vagyok benne, ha valaki elolvassa a Sámuel első könyvét, és a filiszteus háborúk közepette zajló történetbe bele tudja helyezni Éli főpap és Sámuel helyét, az látja azt, hogy Izrael

vezetői végig úgy gondolták, hogy ők nagyon bölcsek, ők jól csinálják. Eszükbe nem jutott volna, hogy tanácsot kérjenek az Istentől, hiszen ők tudták, hogy majd ők kinyilatkoztatják, hogy mi a jó. Mert ők már döntöttek. Mert ők már letették valahová a garast, mert ők már választottak egyszer, hogy mire rakják föl az életüket. Igen ám, testvéreim, de egyet meg kell érteni, az Isten kiválasztottja nem választhat. Az Isten kiválasztottjának nincs lehetősége arra, hogy vagy ide vagy oda garasokat tegyen. Ő leteszi egyszer az Istenhez, mint ahogy letette Sámuel, és ha elbukik, ha megtörik az útja, akkor újat kell választania az Istennek. Ha más urat választ magának, akkor elveszti azt az elhivatottságát, amivel indult. Ha megnézzük a Bibliát, ha belegondolunk Saulnak, az első királynak a történetébe, addig, amíg az Istenre figyelt, uralkodott, az Isten kegyeltje, szeretettje, és mindent megtett. De abban a pillanatban, amikor más helyekre kezd elköteleződni, mikor más dolgok válnak fontosabbá számára, mikor vitába száll az Istennel arról, hogy mi a jó, többé nem kiválasztott, és érkezik Dávid, és jön az ifjú, akkoriban már megöregedett Sámuel és királlyá keni a pásztorgyereket, mert ő az, aki megteheti, ő az, aki nem szolgált idegen urat, aki gyermekként tette le a garast a Mindenség Ura mellett, amellet az Isten mellett, aki elhívta és nevéen szólította őt.

Nem tudom, kedves testvéreim, ti éreztétek-e, homályosan, a lelketek mélyén, vagy akár kitörő örömben, hogy az Úristen tudja a neveteket, nem tudom, hallottátok-e a szavát, amikor néven szólít, elhív. Kér, hogy tedd meg ezt vagy azt. Óriási érzés. De csak akkor tudjuk meg, milyen, ha meghalljuk az ő szavát, ha odafigyelünk rá, ha nem vitatkozni akarunk vele, nem lázadni akarunk ellene, hanem azt mondjuk, hogy Uram, szólj, hallja a Te szolgád. És ha azt mondjuk, hogy szólj, mert megcselekszi a Te szolgád, amit elvársz. Nagyon fontos dolog ez, testvéreim. Mert az embernek a bölcsesség az egyre halmozódik az elméjében ahogy az évek múlnak. De Istent nem a bölcsesség által, hanem a szeretet által lehet megismerni. És az Istent nem a vele való együttműködés, hanem a neki való engedelmség segítségével tehetjük valóban gondviselő Mennyei Atyánkká. Mármint úgy értem ezt, hogy a saját életünkben, a saját számunkra, hiszen atyánk Ő nekünk, akármit cselekszünk is, csak ahhoz, hogy érezni is tudjuk, látni is tudjuk, megtapasztalni tudjuk az Ő erejét és hatalmát a mi életünkben, meg kell tanulnunk engedelmeskedni gyermeki alázattal az Ő szavának. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk, köszönjük néked, hogy Atyánknak szólíthatunk, nem hatalmas királynak, nem kényúrnak, vagy nem egyszerűen csak Istennek, hogy nem rettegni kell Tőled, hanem odabújhatunk hozzád, a Te gondviselő szeretetedhez, hogy megérthetjük azt, hogy a Te szavad, a Te törvényed az, ami igazságot hordoz e világban, s nem a mi álmaink, vágyaink, a mi akaratunk. Mindenség Istene, segíts nekünk, hogy meg tudjunk maradni hűséggel a Te szolgálatodban, vagy ha letértünk volna róla bármikor, vezérelj vissza, s tisztíts meg szívünket és lelkünket, hogy legyen olyan, mint a gyermeké, tudjunk befogadni, elfogadni, s megcselekedni mindent, amit tőlünk kérsz a Te atyai rendelkezéssel. Mindenség Istene, taníts minket utaidon járni, s add, hogy méltóképpen szolgáljuk szent Fiadat, a Krisztust, a mi Megváltónkat, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békesége, amely minden emberi értelmet felülhalad meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.

Hirdetném először is, hogy ne feledkezzünk meg a keddi bibliaóráról, amely a szokott időben, 18:00 órakor kezdődik.

Hirdetném azt is, illetve elsősorban köszönni szeretném azoknak a testvéreimnek az adományait, akik az elmúlt vasárnap és hétfőn eljuttatták ide, hogy azt mi elvihessük Erdélybe és átadhassuk Siménfalva illetve Malomfalva lakóinak. Az Úr áldása legyen a jókedvű adakozókon, nagyon nagy szükség volt mindannyiunk adományaira.